

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 650/2013-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval obchodnej spoločnosti W., s. r. o., T., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 24/2012 z 28. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti W., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti W., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 24/2012 z 28. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Podstatou sťažnosti je námietka, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu „*vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, a ktoré nemá legitímny základ, a kde je extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovým stavom*“.

Sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 Cb 146/2010 v procesnej pozícii žalovaného, v ktorom žalobca v 1. rade obchodná spoločnosť A. LLC..., Spojené štáty americké (ďalej len „žalobca v 1. rade“ alebo „A. LLC“), a žalobca v 2. rade Ing. D. M., Trenčín, uplatnili proti sťažovateľke nárok na zaplatenie sumy 645 688,11 eur s príslušenstvom z dôvodu zmluvy o finančnej výpomoci a zmluvy o pôžičke, obidve z 18. apríla 2006. Na strane žalobcov ide o samostatné procesné spoločenstvo.

Sťažovateľka opísala skutkový stav citovaním odôvodnenia najvyššieho súdu, v ktorom sa uvádza:

„V priebehu konania súd prvého stupňa na návrh žalovaného uznesením č. k. 22 Cb 146/2010-219 zo dňa 07. 10. 2010, potvrdeným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob/413/2010-256, 2 Cob/414/2010 zo dňa 22. 11. 2010, uložil žalobcovi v 1. rade povinnosť zaplatiť zábezpeku za trovy konania vo výške 10.600,87 eur, v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia na účet Okresného súdu Bratislava III v Bratislave. Žalobcu zároveň poučil, že ak zábezpeku v stanovenej lehote nezloží, nebude proti vôli žalovaného v konaní pokračovať a konanie zastaví. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06. 12. 2010 a vykonateľnosť dňa 06. 01. 2011. Podľa omámenia prvostupňového súdu zo dňa 12. 10. 2010 adresovaného právnenému zástupcovi žalobcu v 1. rade (č. l. 223), žalobca v 1. rade bol povinný zložiť zábezpeku na č. účtu: 700142246/8180, VS: 22 Cb 146/2010. Zábezpeka bola žalobcom v 1. rade zaplatená dňa 21. 01. 2011 na správne č. účtu: 7000142246/8180 (záznam o zložení zo dňa 31. 01. 2011 na č. l. 317 spisu). Zo spisu ďalej vyplýva, že spoločnosť K., s. r. o. písomným podaním zo dňa 14. 10. 2010, prvostupňovému súdu doručeným dňa 15. 10. 2010 (č. l. 229) navrhla zámenu účastníkov na strane žalobcov podľa § 92 ods. 2 O. s. p, a to tak, aby na miesto doterajších žalobcov vstúpila menovaná spoločnosť ako postupník na základe Zmluvy

o postúpení pohľadávky zo dňa 12. 10. 2010. Súčasne podľa § 92 ods. 3 O. s. p. menovaná spoločnosť vyjadrila súhlas so vstupom do konania. O predmetnom návrhu rozhodol súd prvého stupňa uznesením č. k. 22 Cb 146/2010-299 zo dňa 14. 01. 2011, ktorým zámenu žalobcu v1. rade nepripustil a konanie voči nemu zastavil, kým zámenu žalobcu v 2. rade pripustil tak, aby z konania vystúpil Ing. D. M. a na jeho miesto vstúpila spoločnosť K. s. r. o. Na odvolanie žalobcu v 1. rade Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd vyššie označené prvostupňové uznesenie vo výroku I. v časti o zastavení konania voči žalobcovi v 1. rade zrušil a v časti o nepripustení zámeny na strane žalobcu v 1. rade zmenil tak, že pripustil, aby z konania vystúpila spoločnosť A. LLC a na jej miesto vstúpila spoločnosť K., s. r. o.

...

Je nepochybné, že návrh na zámenu účastníka konania na strane žalobcu bol podaný dňa 15. 10. 2010 (č. l. 229), teda pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia, ktorým bola pôvodnému žalobcovi v 1. rade ako zahraničnej právnickej osobe uložená povinnosť zaplatiť zábezpeku za trovy konania v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 97/1963 Zb.), a to vo výške 10.600,87 eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia (právoplatné dňa 06. 12. 2010 – č. l. 219). Rovnako je z obsahu spisu zrejmé, že k zaplateniu zábezpeky došlo dňa 21. 01. 2011 (č. l. 317) po tom, ako súd prvého stupňa žalobcovi v 1. rade oznámil správne číslo účtu, na ktorý má zábezpeku zložiť, keďže vo svojom oznámení zo dňa 12. 10. 2010 (č. l. 223) adresovanom právnomu zástupcovi žalobcu v1. rade uviedol nesprávne číslo účtu. Je teda nepochybné, že k zloženiu peňažnej záruky došlo po uplynutí 30-dňovej lehoty ustanovenej v uznesení prvostupňového súdu.“

Za zjavne arbitrárny právny názor považuje sťažovateľka túto časť odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„V prejednávanej veci spoločnosť K., s. r. o. v písomnom podaní zo dňa 14. 10. 2010 (č. l. 229) vyslovila súhlas so vstupom do konania na miesto pôvodných žalobcov v 1. a 2. rade. Je treba súhlasiť s názorom odvolacieho súdu. že za situácie, kedy sú podmienky pre pripustenie zámeny účastníka na strane pôvodného žalobcu v 1. rade splnené, keďže bolo preukázané, že nastala právna skutočnosť – postúpenie pohľadávky na základe Zmluvy

o postúpení pohľadávky zo dňa 12. 10. 2010, bol by nespravodlivý postup súdu, ak by zámenu účastníka nepripustil v dôsledku toho, že žalobca v 1. rade neuhradil, resp. uhradil až po súdom stanovenej lehote zábezpeky za trovy konania podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. Stotožňujúc sa s názorom odvolacieho súdu, má dovolací súd za to, že je treba vziať do úvahy skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky a k podaniu návrhu na zámenu účastníka došlo pred uplynutím lehoty na zaplatenie zábezpeky, ako aj skutočnosť, že prvostupňový súd žalobcovi v 1. rade oznámil nesprávne číslo účtu, na ktoré mal zábezpeku zložiť, v dôsledku ktorej skutočnosti túto zaplatil až dňa 21. 01. 2011. Rovnako nemôže byť na ujmu účastníka konania, že súd o návrhu na zámenu účastníka nerozhodol bezodkladne. Ako uviedol prvostupňový súd v odôvodnení svojho uznesenia zo dňa 14. 01. 2011, o zámene nemohol rozhodnúť skôr, než bude právoplatné a vykonateľné uznesenie o uložení povinnosti žalobcu v 1. rade zložiť zábezpeku, pretože bolo pod následkom zastavenia konania (č. l. 299). Nemožno nechať bez povšimnutia, že návrh bol podaný pred vznikom podmienok na zastavenie konania vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. Podľa tohto ustanovenia, cudzincovi, ktorý sa domáha rozhodnutia o majetkovom práve, súd uloží na návrh odporcu, aby zložil súdom určenú zábezpeku za trovy konania s tým, že ak zábezpeku nezloží do určenej lehoty, nebude proti vôli odporcu v konaní pokračovať a konanie zastaví. Zábezpeku nemožno uložiť v prípadoch taxatívne uvedených v § 51 ods. 2 zákona č. 97/1963 Zb.“

Sťažovateľka namieta, že «*odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je formálnym odôvodnením, ktoré je založené len na úvahe, či niečo spravodlivé je alebo nie je, a to bez akejkoľvek zodpovedajúcej právnej argumentácie. Takéto lakonické odôvodnenie (založené len na strohom konštatovaní, že niečo je „nespravodlivé“)* nemožno v právnom štáte tolerovať.».

Sťažovateľka argumentuje, že „*k zmene účastníctva dochádza až právoplatnosťou rozhodnutia o zámene*“, dovedy je účastníkom konania pôvodný žalobca so všetkými právami a povinnosťami, a pretože lehota na zloženie zábezpeky márne uplynula v čase, keď bol účastníkom konania žalobca v 1. rade (A. LLC), všeobecné súdy mali konanie zastaviť. Okrem toho sťažovateľka poukazuje na to, že najvyšší súd vychádzal

z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože okolnosti prípadu naznačovali, že sa žalobca v 1. rade v určenej lehote ani nepokúsil uhradiť zábezpeku, čo sa po uplynutí lehoty snažil ospravedlniť omylom okresného súdu. V tomto smere sa najvyšší súd nevysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť súdu oznamovať účastníkovi konania číslo účtu, na ktorý mala byť zábezpeka zložená, a pôvodný žalobca v 1. rade mal vedomosť o správnom čísle účtu okresného súdu, keď už na tento účet uhradil súdny poplatok. Odvolací súd tiež neprihliadal na námietku sťažovateľky, že aj v prípade úhrady zábezpeky v posledný deň lehoty 5. januára 2011 by momentom zaplatenia bolo až pripísanie peňažných prostriedkov na účet, keďže úhrada mala byť vykonaná bezhotovostným platobným stykom, a teda že nesprávne číslo účtu nebolo príčinou oneskorenej úhrady preddavku.

Podľa názoru sťažovateľky je neodôvodnený aj výrok uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa W., s. r. o. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu, spis. Zn. 4 Obdo 24/2012 zo dňa 28. 02. 2013 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 4 Obdo 24/2012 zo dňa 28. 02. 2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi W., s. r. o. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária M., s. r. o.“

Sťažovateľka tiež žiada, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého uznesenia. Svoju žiadosť odôvodnila takto: *„Hrozí totiž situácia, že ešte pred rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky*

dôjde k meritórnemu ukončeniu veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III, spis. zn. 22 Cb 146/2010 a prípadný vyhovujúci nález Ústavného súdu SR by predstavoval pre sťažovateľa tzv. akademické rozhodnutie. Okrem iného samotné pokračovanie konania vedenom na Okresnom súde Bratislava III, spis. zn. 22 Cb 146/2010 predstavuje pre sťažovateľa ujmu (platenie trov konania) a prípadný vyhovujúci Nález Ústavného súdu SR by vzhľadom na záväznosť právneho názoru mohol viesť k zastaveniu konania.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom alebo uznesením orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v súvislosti s tvrdením o arbitrárnosti napadnutého uznesenia z dôvodu nesprávnej aplikácie zákona a v súvislosti s nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia pre nevysporiadanie sa s podstatnými argumentmi, ktoré predložila v dovolacom konaní.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto

interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia citovaného v I. časti tohto rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd považoval za rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie dôvodnosti dovolania to, že k splneniu podmienok na rozhodnutie podľa § 92 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) došlo pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia okresného súdu, ktorým uložil žalobcovi v 1. rade povinnosť zložiť zábezpeku za trovy konania podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 97/1963 Zb.“). V spojení so skutočnosťou, že okresný súd oznámil žalobcovi v 1. rade nesprávne číslo účtu a nerozhodol o návrhu podľa § 92 ods. 2 OSP bezodkladne, najvyšší súd posúdil rozhodnutie odvolacieho súdu ako vecne správne a odôvodnené v súlade s § 157 ods. 2 OSP, a teda dovolanie v tejto časti ako nedôvodné.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárny, ktorý by v okolnostiach danej veci vybočoval z prípustných medzí interpretácie § 92 ods. 2 a 3 OSP a § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. pri právnom posúdení danej procesnej situácie. Napadnuté uznesenie je presvedčivo a dostatočne odôvodnené, pričom argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť správnosť záverov najvyššieho súdu. Námietky sťažovateľky smerujú mimo podstaty právneho posúdenia najvyššieho súdu, keď najvyšší

súd vychádzal pri právnom posúdení zo skutkového stavu, ktorý tvrdí aj sťažovateľka, že žalobca v 1. rade zábezpeku za trovy konania v určenej lehote neuhradil, a nepovažoval za rozhodujúce, že okresný súd oznámil žalobcovi v 1. rade nesprávne číslo účtu na zloženie zábezpeky, čo pri interpretácii napadnutého uznesenia akcentuje sťažovateľka. Najvyšší súd posúdil danú situáciu v súlade s účelom zábezpeky podľa § 51 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. pri zohľadnení, že pred vznikom podmienok na zastavenie konania boli splnené podmienky na zmenu navrhovateľa v 1. rade z dôvodu singulárnej sukcesie a postupník nie je cudzincom, a teda zanikol právny dôvod na uloženie povinnosti zložiť zábezpeku.

Podľa názoru ústavného súdu je rozhodnutie najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania odôvodnené v súlade s princípmi spravodlivého súdneho konania, ktorých ochrany sa sťažovateľka dovoľáva podaním sťažnosti. Naopak, rozhodnutie, ktoré sa sťažovateľka snaží dosiahnuť (zastavenie konania v časti týkajúcej sa žalobcu v 1. rade), by vytvorilo stav, keď by bola subjektu, ktorý splnil podmienky, aby sa stal účastníkom konania namiesto žalobcu v 1. rade, odopretá možnosť domáhať sa svojho práva v súdnom konaní v rozpore s podstatou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k rozhodnutiu o odmietnutí dovolania sťažovateľka namieta, že najvyšší súd neuviedol k tejto časti rozhodnutia ani jeden relevantný argument. Sťažovateľka konkrétne neuviedla, prečo považuje rozhodnutie najvyššieho súdu v tejto časti za nesprávne.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, pretože nebolo prípustné podľa § 239 OSP, a nezistil ani žiadny z dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP. V odôvodnení sa pritom osobitne zameral na sťažovateľkou namietanú vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP a uviedol:

«Dovolateľ – žalovaný písomným podaním zo dňa 17. 02. 2011, prvostupňovému súdu doručené dňa 21. 02. 2011 (č. 1. 376 - 378), podal „Odvolanie proti uzneseniu sp. zn. 22 Cb 146/2010 zo dňa 03. 02. 2011“, majúc tým na mysli oznámenie Okresného súdu Bratislava III ako súdu prvého stupňa zo dňa 03. 02. 2011, v ktorom mu okrem iného

oznánil, že „O trovách konania za predbežné opatrenie aj celkové trovy konania sa bude rozhodovať až v konečnom rozhodnutí v merite veci“. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že z formálneho hľadiska sa síce nejedná o uznesenie, avšak z materiálneho hľadiska odpoveď prvostupňového súdu uznesenie predstavuje, nakoľko je z neho zrejmé, že súd jeho návrh na doplnenie uznesenia zo dňa 02. 02. 2011, prvostupňovému súdu doručené dňa 03. 02. 2011 (č. 1. 326 - 329), zamietol.»

Najvyšší súd ďalej citoval obsahové náležitosti rozsudku podľa § 157 OSP a uznesenia podľa § 169 OSP a uviedol:

„Je nepochybné, že písomné oznámenie prvostupňového súdu zo dňa 03. 02. 2011 po obsahovej stránke so všeobecným vymedzením obsahových náležitostí písomného vyhotovenia uznesenia nekorešponduje a nemožno ho preto kvalifikovať ako uznesenie, ani ako inú formu súdneho rozhodnutia. Správne preto odvolací súd skonštatoval, že v danom prípade ide o neexistujúce uznesenie, voči ktorému žalovaný ani nemohol podať odvolanie. Právo podať odvolanie totiž prináleží, ako to uviedol aj odvolací súd, len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma. Keďže rozhodnutie súdu neexistuje, nemohla ani žalovanému vzniknúť žiadna ujma (jeho prípadný nárok nebol zamietnutý ani mu nebola uložená povinnosť) a nezačala plynúť ani lehota na podanie odvolania. Rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere náležité odôvodnené a dostatočne výstižné.

Na základe uvedeného má preto odvolací súd za to, že odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď toto odvolanie odmietol, čím žalovanému neodňal možnosť konať pred súdom.“

S poukazom na citované odôvodnenie najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že námietka sťažovateľky sa javí na prvý pohľad ako zjavne neopodstatnená. Pretože sťažovateľka neuviedla žiadny ústavnoprávny relevantný argument, ktorého posúdením by sa mohol ústavný súd zaoberať, je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že rozhodnutím najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy. Obsahom základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy je právo na verejný charakter súdneho procesu, právo byť prítomný pri prerokovaní svojej veci, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľka nenamieta porušenie ani jedného z týchto princípov a argumentácia, ktorá je obsahom sťažnosti, nie je v príčinnej súvislosti s obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto posúdil sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo, po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju na predbežnom prerokovaní odmietol v celom rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013